

การศึกษาด้านทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศของอุตสาหกรรมเซรามิกในจังหวัดลำปาง มีวัตถุประสงค์ของการศึกษา 3 ประการ คือ ประการแรก ศึกษาโครงสร้างของอุตสาหกรรมเซรามิกในประเทศไทย และในจังหวัดลำปาง ประการที่สอง ศึกษานโยบาย และมาตรการของรัฐที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเซรามิก รวมทั้งวิเคราะห์สภาพปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมเซรามิก ประการที่สาม ศึกษาความได้เปรียบในการผลิตเซรามิกประเภทเครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร ของชำร่วยและเครื่องประดับ และวิเคราะห์เปรียบเทียบต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศ โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับ Domestic Resource Cost (DRC) โดยอาศัยแบบจำลองที่ใช้ในโปรแกรม Policy Analysis Matrix (PAM) ซึ่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลปฐมภูมิที่ได้มาโดยการสำรวจโรงงานเซรามิก ในจังหวัดลำปาง ในปี พ.ศ.2545

การศึกษาคความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบในการผลิตของอุตสาหกรรมเซรามิกในจังหวัดลำปาง พบว่า การผลิตเครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร ของชำร่วยและเครื่องประดับ ทุกขนาด โรงงานที่ทำการศึกษาก่อให้เกิดกำไรของผู้ผลิต และกำไรในระดับสังคม แสดงให้เห็นว่าผู้ผลิตในอุตสาหกรรมเซรามิกเป็นผู้ผลิตที่มีประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรให้เป็นประโยชน์แก่สังคม

จากผลการศึกษาด้านทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศ (DRC) ของอุตสาหกรรมเซรามิกทั้ง 2 ประเภท พบว่า การผลิตเซรามิกของโรงงานที่ผลิตเครื่องใช้บนโต๊ะอาหารมีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบในการผลิตเซรามิกเพื่อการส่งออกสูงกว่าโรงงานที่ผลิตของชำร่วยและเครื่องประดับ และเมื่อพิจารณาแยกตามขนาดโรงงานที่ทำการศึกษา พบว่า ค่า DRC ที่คำนวณได้ต่ำกว่า 1 ทุกประเภทผลิตภัณฑ์ และทุกขนาดโรงงานที่ทำการศึกษา

ในการวิเคราะห์การถ่ายโอนทางด้านผลประโยชน์และต้นทุนทั้ง 2 ประเภทที่ทำการศึกษา พบว่า นโยบายของรัฐส่งผลกระทบทางลบต่อผู้ผลิต และในการศึกษานี้ได้รวมผลของการวิเคราะห์การไหวตัวเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงระดับราคาของผลิตภัณฑ์ อัตราค่าจ้างแรงงาน ราคาของวัตถุดิบ และระดับราคาของพลังงาน ลดลง 5 – 30 % และเพิ่มขึ้น 5 – 30 % ไว้ด้วย